

Farní listy

Říjen 2018

**Občasník Římskokatolické farnosti
Kralupy nad Vltavou**

Misionář...

V jednom pořadu byl rozhovor slovenského spisovatele a textaře Borise Filana s českým přírodovědcem, malířem, grafikem a ilustrátorem Janem Dungelem. Mimo jiné přišla řeč na to, jak se dorozumívá s domorodci, v případě pana Dungela s Jihoamerickými Indiány. Řekl, že existuje universální řeč, které rozumí: slušnost, úcta a pokora vůči lidem, protože oni jsou v džungli doma. A díky tomu se stává, že i když si první dny nerozumí vůbec, po několika dnech spolu komunikují. Boris Filan, který někdy nedá svým hostům domluvit, mu skočil do řeči svým zážitkem. Dostal se při svých cestách do oblastí minimálně poznamenaných civilizací. Setkal se tam s misionářem, který ho zavedl k jednomu kmeni. Když viděl ty lidi, najednou si uvědomil, že pro ně neexistuje pojem čas. Vše plyne dle nějakého řádu. Od misionáře se dověděl, že se prý řídí pokyny předků.

„To mluví s duchy?“

„Ne, mluví s předky.“

„A jakým způsobem?“

„Skrze kameny.“ Po těch slovech jej misionář odvedl na místo, kde mimo obydlí domorodců stálo několik velkých kamenů. Filan se misionáře zeptal, zda je slyšel někdy také promluvit. „Ano“, odpověděl misionář. „A co ti řekly?“

„Že šťastný být mohou opravdu z mála.“

Proč ten zvláštní úvod? Neděle 21. října, je neděle misijní. Řeknou-li se misie, většinou myslíme na třetí svět a primitivní národy. Už sv. Jan Pavel II. říkal, že Evropa je naším misijním územím a každý z nás jsme povolání hlásat Krista tam, kde jsme, a co si budeme říkat, je to těžší ve společnosti rozvinuté, kde je docela blahobyt a kde se člověk necítí nijak zvláště ohrožen. Tímto úvodníkem Vás, moji drazí, chci povzbudit

k této misionářské službě. Nebát se o Bohu, o Pánu Ježíši a o Vaší zkušenosti s Ním mluvit. Není to lehké, ale prosme Ducha svatého, aby naše svědectví nebylo násilné, abychom tak říkajíc, nesvítili dálkovými světly, ale spíše zasvítili nadějí pro smutné a chudé.

Touto cestou chci také poděkovat Farní charitě, která se o to snaží v rovině sociálních služeb.

A děkuji Vám všem za veškerou pomoc. Varhaníkům, kostelníkům, administrativním spolupracovníkům, ministrantům, ale i Vám, rodiče, za výchovu dětí. Také vám dříve narozeným za tiché modlitby a obětí plynoucích z nemocí. Přátelé, pojďme dál a pamatujme si – i při všech těžkostech, že šťastní můžeme být i z mála, pokud nám neschází Boží přátelství.

P. František Masařík

Boží působení v mém životě

Bratři a sestry,

rád bych vám přiblížil svůj život, ve kterém od počátku jedná Bůh - jeho působení jsem zažil už jako dítě a pak mnohokrát jak v obyčejných chvílích, tak tehdy, kdy jsem opravdu potřeboval jeho ochranu.

Na svět jsem přišel 8. dubna 1987 v Jihlavě, kde jsem byl také pokřtěn. Rodiče se přestěhovali do Prahy - Modřany, kde žijí dodnes. Oba vystudovali VŠCHT, maminka učí chemii, táta se chemii nevěnuje, pracuje v knihtiskárně jako sazeč. Je nás pět sourozenců, mám staršího bratra Honzu, mladšího Vítka a sestry Magdalénu a Marii. Dobře si rozumíme a rádi se spolu setkáváme.

V pěti letech jsem poprvé přijal Tělo Páně, o rok později jsem začal chodit do školy. Snil jsem o tom, že budu strojařem-vynálezcem jako můj dědeček, ale převážil zájem o chemii, kterou vystudovala maminka a hezky nám o ní vyprávěla. Dělat doma pokusy mi brzy zakázali, ale zájem o techniku a o přírodu ve mně zůstal, listoval jsem raději v encyklopediích než v dobrodružných knížkách. V té době už jsem tři roky ministroval, ale v devíti letech jsem přestal - vlastně dosud nevím proč. Ve dvanácti letech jsem byl biřmován a v mém životě přicházely pozvolné změny, které nebyly příliš znatelné, ale vím, že je měl naplánované Bůh. Ve třinácti jsem se dostal na gymnázium, začala mě bavit chemie, plánoval jsem, že se chemii budu celý život věnovat a toužil jsem prospět lidstvu něčím velkým.

V 16 letech jsem se zamiloval do spolužačky, ale nedokázal jsem jí to říci, modlil jsem se o sílu a Bůh mě právě v této situaci začal k sobě více přitahovat. Zamiloval jsem si modlitbu a nový kněz, který přišel do naší farnosti, mě opět pozval k ministrování. Poznala jsem krásu přebývání v modlitbě u svatostánku, zatoužil Bohu naslouchat a plnit jeho vůli, ale na kněžství jsem nepomyslel. Chtěl jsem prospět lidstvu a myslel jsem, že studovat chemii bude nejlepší volba. Proto jsem se přihlásil ke studiu na fakultě ochrany životního prostředí, kde jsem studoval technologii zpracování ropy.

Událostí, která ovlivnila rozhodování o dalším životě byla smrt Jana Pavla II., jehož pohřeb se konal na mé 18. narozeniny. Myšlenka na kněžství jsem se stále úspěšně bránil.

Od září roku 2005 jsem se připravoval na maturitu, která byla podmínkou pro přijetí na vysokou školu. Ale o Velikonocích roku 2006 řekl pan farář:

Kde není kněz, není Nejsvětější svátost

Z této věty jsem poznal, kam mě Bůh volá. Po obřadech jsem se dlouho v slzách modlil, abych se rozhodl správně. Pořád jsem chtěl dělat chemii, která je tak zajímavá a zábavná. Ale na přímluvu Panny Marie jsem dokázal Bohu říci:

Učín, abych neodolal

A On tak učinil - ne hned, ale dal mi čas v životě dozrát. Na radu tehdejšího faráře jsem šel studovat na Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze zpracování ropy a výrobu alternativních paliv. Během studia jsem poznal mnohá úskalí života, která bych v semináři velmi těžce zvládal.

V roce 2007 jsem se zúčastnil Celostátního setkání mládeže v Klokotech u Tábora, kde se do mě zamilovala jedna dívka, a protože jsem zrovna prožíval krizi duchovního života, začal jsem s ní chodit. Uvědomil jsem si však, že mě Bůh opravdu volá jinam, a protože jsem jí nechtěl lhát, rozešel jsem se s ní. V posledním roce studia chemie jsem podal přihlášku do semináře. Studium jsem dokončil a získal inženýrský titul.

Kněžskou formaci jsem začal v konviktu v Olomouci, (zde se ještě nestuduje teologie). Setkávají se tu bohoslovci ze všech českých diecézí. Poté jsem nastoupil do Arcibiskupského semináře v Praze a studoval tři roky na Teologické fakultě University Karlovy. Pan

kardinál Dominik Duka mě pak poslal studovat do Říma na Papežské lateránské universitě. Bydlel jsem v Papežské koleji Nepomucenum, postavené v roce 1929, která měla sloužit původně československým, později jen českým bohoslovcům a kněžím. V prvním roce nás zde bylo 13, další rok 18, ale protože jsme nenaplnili kapacity, byli zde ubytováni také studenti z Indie a z Afriky.

V Praze jsem absolvoval studium filosofie, teologie, bibliistiky a jazyků. Nejvýznamněji na mě zapůsobili prof. Josef Hřebík, doc. Jaroslav Brož a prof. Ctirad Pospíšil.

V Římě jsem musel studium některých předmětů opakovat, protože mi nebyly uznány. Nový Zákon zde přednášel profesor Pitta, velký znalec učení svatého Pavla.

Během studia v Římě jsme navštívili mnohé kostely a dvakrát jsme ministrovali Svatému otci.

Z Říma jsem se vrátil 27. června letošního roku a 1. srpna jsem přišel k vám do Kralup. 8. září jsem přijal v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha z rukou pomocného biskupa Mons. Václava Malého jáhenské svěcení.

Toto všechno pro mě připravil Bůh, abych mohl sloužit jemu i vám.

Prosím, pomozte mi svou modlitbou, abych uměl sloužit opravdově podle jeho vůle.

Ondřej Kapasný, jáhen

FARNÍ CHARITA

Nový domov pro sociální služby

Možná jste si všimli, že v ulici Na Františku již není v provozu herna, dům je zavřený a visí na něm banner s informací o financování z programu I ROP. Znamená to, že naše Farní charita získala dotaci a díky tomu mohla objekt zakoupit. Už letos na jaře se začal psát nový příběh tohoto domu, ve kterém už nebudou ani zatemněná okna, ani noční život. Do domu se nastěhují sociální služby, a jak doufáme, otevře se jak potřebným, tak i široké veřejnosti.

Od roku 2010

Něco podobného už jsme absolvovali v roce 2010, když jsme se stěhovali do zrekonstruovaného domu, současného sídla Charity v Sokolské ulici, takže jsme tušili, co nás čeká. Na jedné straně spousta

vyřizování a vykazování profinnancovaných prostředků, na druhé straně velká radost a těšení se. Každý provoz, který má fungovat dlouhodobě, musí procházet změnami a neměl by ustrnout. Přeshlapování na místě není naštěstí náš případ. Prostory v Sokolské ulici už nedostačují, museli jsme pronajmout místnosti pro sociální podnik CHickepa, ve kterém je zaměstnáno 6 lidí. Díky grantu od České spořitelny se nám podařilo vybavit šicí dílnu novými stroji, také vyšivacím strojem a dalším vybavením, aby námi poskytované služby byly na profesionální úrovni.

Charitní práce v číslech

Oproti původním pěti zaměstnancům je nás dnes už 40, ve třech provozovnách sociálních služeb je zaměstnáno 7 pracovníků. Celkové náklady činí ročně kolem 7 milionů Kč, přičemž vedle mezd jsou největší položkou energie. Z tohoto důvodu chceme co nejdříve shromáždit dostatek finančních prostředků na výměnu oken v Azylovém domě v Minicích. Rozpočet na tuto akci je 400 tis. Kč, dosud máme 150 tis. Kč. Dotace z MP SV na provoz kryje 80% nákladů, zbylých 20% je v naší režii, což pokrýváme z Tříkrálové sbírky, stánkovým prodejem, spoluúčastí na Adventních slavnostech, festivalu Slunovrat, Zažit Kralupy jinak, pořádáním Vinobraní. Nezanedbatelných 100 tis. Kč jsme vydělali v second handech Šuplík.

Co dál

Dům v ulici na Františku prochází rekonstrukcí, přičemž zvenčí by měla budova doznat jen velmi málo změn- krásné štuky na fasádě zůstanou. Svě místo zde najde keramická dílna, ve které bychom chtěli rozšířit nabídku kurzů pro děti i dospělé. V přízemí plánujeme zřídit stylovou kavárnu, která jistě potěší nejen rodiče, kteří budou čekat na své děti, ale i kolemjdoucí.

Už poloha domu na pěší zóně v centru města si sama říká o slušné zacházení i využití.

Naším snem je vytvořit zde místo, které bude nejen sloužit potřebným, ale které potěší oko i mysl každého z nás. Pevně věříme, že se nám to podaří.

Pokud byste se chtěli dovědět něco více, koukněte se na www.Kralupy.charita.cz, nebo rovnou přijďte za námi do Sokolské ulice.

Lenka Müllerová

Do domu Hospodinova půjdeme s radostí

Dům Hospodinův, o který se jedná, zatím nestojí, ale věřím, že stát bude. Dobrý začátek je už před námi. **1. listopadu, o svátku Všech svatých, požehná v 16 hodin kardinál Domink Duka základní kámen kostela Krista Spasitele v Praze na sídlišti Barrandov.**

Kostel bude patřit do farnosti Hlubočepy, kterou spravuje P. Mgr. Josef Ptáček, kterého téměř všichni dobře známe z jeho sedmiletého působení v naší kralupské farnosti.

Vy, kdo máte zkušenosti třeba se stavbou rodinného domu, dobře víte, kolik času, starostí a také peněz stojí jen příprava stavby - a což teprve, když jde o stavbu kostela... Přes horu problémů vypadá teď situace velmi nadějně - do dvou let má být kostel postaven. Financování je zajišťováno soukromými dárci, především z řad obyvatel Barrandova a přátel farnosti. Třetina nákladů bude hrazena darem Arcibiskupství pražského. Pokud byste se chtěli dovědět něco bližšího o průběhu příprav stavby, můžete najít podrobné informace na stránkách www.CentrumBarrandov.cz. Kromě projektu a virtuální prohlídky budoucího kostela je zde uveden také stále aktivovaný pohyb financí na kontě. A kdybyste chtěli též přispět na tento, nepochybně dobrý účel, jakoukoliv finanční částkou, můžete tak učinit na čísle účtu 77711777/2010, které je rovněž na uvedených stránkách. Možná nebudeme pokládat za potřebné pomáhat vzdálené pražské farnosti, ale zkusme si třeba připomenout, že před více než 120 lety zachránil Mons. Edward Tersch, probošt Svatovítské kapituly, svým velkorysým darem stavbu kostela v našem městě.

Peníze jsou samozřejmě nezbytné, ale důležitější je, aby dílu žehnal Hospodin. O to ho prosme v modlitbě, která je vložena do těchto Farních listů.

A závěrem:

P. Josef Ptáček nás všechny na slavnostní žehnání základního kamene kostela srdečně zve.

Věra Hašová

Liturgický program do adventu

Kralupy nad Vltavou – kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava

23. 10. a 24. 10 v 17:30 - bohoslužba slova (P. Masařík – dovolená)

13. 11. a 16. 11. - bohoslužba slova (P. Masařík – exercície)

1. 11. čtvrtek 17:30 - mše svatá – slavnost Všech svatých

2. 11. pátek 9:30 - mše svatá - Památka zesnulých

2. 11. 15:00 - bohoslužba u hlavního kříže na hřbitově
v Kralupech nad Vltavou, požehnání hrobů

2. 11. 17:30 - mše svatá v **Zeměchách**

Nelahozeves – 27. 10. výjimečně mše sv. v 15° hod. s nedělní platností, při bohoslužbě bude udělena svátost manželství.

Rorátní mše svaté od 7° hod.

Kralupy nad Vltavou – kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava

4. 12., 5. 12., 12. 12., 19. 12.

PŘEHLED BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH

Kralupy nad Vltavou - kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava

24. 12. 16:00 - Štědrý den - odpolední mše svatá, hlavně pro děti (kytarová), od 15:30 zpívání koled

24. 12. 24:00 - půlnoční mše svatá

25. 12. 9:30 - 1. svátek vánoční - Narození Páně

26. 12. 9:30 - 2. svátek vánoční - svátek sv. Štěpána

27. 12. 9:30 - svátek sv. Jana

31. 12. 9:30 - zakončení občanského roku

1. 1. 2019 9:30 - Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok

Veltrusy – kostel Narození sv. Jana Křtitele

24. 12. 22:30 - Štědrý den - bohoslužba slova

25. 12. 11:00 - 1. svátek vánoční - Narození Páně

1. 1. 2019 11:00 - Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok

Velvary – kostel sv. Kateřiny Alexandrijské

24. 12. 21:00 - Štědrý den - mše svatá

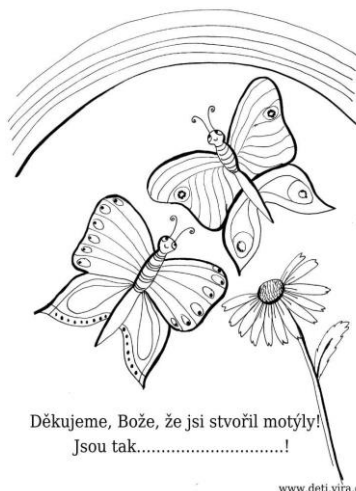
25. 12. 8:00 - 1. svátek vánoční - Narození Páně

1. 1. 2019 16:00 - Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok

Narodili jsme se, abychom žili,
a ne abychom zemřeli.
Smrt není konec,
je to jen začátek něčeho nového.

Symbolika housenky a motýla

Jedním ze symbolů pro proměnu člověka - pro život, smrt a vzkříšení je životní cyklus housenky, kukly a motýla. Přeměnu housenky na motýla lze vnímat jako symboliku umírání jedné formy života a zrození pro formu novou, plnější a krásnější...

Z vajíčka se nejprve vylíhne křehká housenka, která se živí rostlinami. Když nadejde pravý čas, zakuklí se a vypadá jako bez života. Kukla po nějaké době ale praskne a pomalu se z ní vyklube motýl. Ten se pak rozletí k nové formě života. Vše se děje ve svůj čas. Žádný z procesů nelze urychlit. I člověk potřebuje čas ke svému „dozrávání“.

„Život je totiž trocha času, který nám byl dán,
abychom se naučili milovat,
a tak se připravili na setkání s Věčnou láskou.“
(Abbe Pierre)

Cesta k naplněnému životu

Ježíš Kristus prohlásil:
"Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!
Věřte ve mne! Já jsem vzkříšení a život.
Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít navěky.
Já jsem cesta, pravda a život!"
(srv. Jan 11,25. 14,1.6; Lk 23,43)

„Jít ve stopách Ježíšových je naším povoláním.
Je to jediná cesta, která vede skrze smrt k životu.“
(Joachim Meisner)